

SIMONA ARNSTET

Samo još malo

Prevela
Marija Popović

■ Laguna ■

Naslov originala

Simona Ahrnstedt

BARA LITE TILL

Copyright © Simona Ahrnstedt 2019

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

**Samo
još malo**

Stela Valin zapravo nije verovala da joj se tako nešto može dogoditi. Mnogo je sranja preživela. Ali ovo? Svaka žena sigurno misli da se neće baš njoj desiti. Da neće baš ona biti toliko glupa, nerazumna i lakoverna.

Mada je očigledno da jeste sve to.

Stela je u šoku. Ne, ljuta je. Ne. I u šoku je i ljuta je.

Grli *Šanelovu* torbu, koju godinama čuva i koju voli skoro više od samog života.

Najpre je poricala, naravno. Nije verovala. Ali istina je. Ona je prevarena žena. Jer joj dečko nije bio veran. Kad je odlučila da se, za promenu, posveti samo sebi, on je spavao sa drugom ženom. Mnogo puta. Sa... Sa... onom tamo...

Stela nije ni slutila.

Prevarena je. I beskućnica, jer je stan njegov. I nezaposlena. Jer... da... jer.

Prevarena, beskućnica, nezaposlena. Stela prosto nije znala šta je gore od čega.

Gleda oko sebe, uopšte ne može da se orijentiše. Vazduh je neprirodno svež. Nikakvih izduvnih gasova, nikakvih zvukova. Od toga sva zadrhti.

Popravlja naočare za sunce. Bilo joj je dobro. Imala je solidan posao. Imala je i gde da živi, što se stvarno ne podrazumeva ako si dvadesetosmogodišnjakinja u Stokholmu.

Imala je cilj i san.

Eh, taj san. Isti koji je sanjala otkad zna za sebe, ali koji joj je tek u protekle dve godine prvi put bio nadohvat ruke. San o budućnosti u kome je njena kreativnost, njena strast konačno mogla da procveta.

I imala je dečka.

Tog jebenog kretena.

Kako je mogla da bude toliko lakoverna? Ona, koja nikada nije naivna, koja je navikla da vodi računa o sebi. Koja zna da život zadaje šamare kako želi.

Stela škilji kroz naočare za sunce. Ne razume se u selo. Vazduh je toliko čist i aromatičan da joj se vrti u glavi. I neverovatno je tiho. Odrasla je na većito štrokavom Sederalmu u Stokholmu. Sama je putovala metroom od svoje desete godine. Voli gužvu. Mnoštvo ljudi, u kojem se čovek ne ističe bez obzira na odeću ili boju kože. Parkove sa cvećem u pravim redovima i lepim drvećem okruženim betonom i kamenom.

Tetura se u *Lubutenovim* cipelama sa previsokim štiklama. Pa, nisu ni napravljene da se u njima putuje – ništa što ima na sebi nije za put. Nosi odeću koja je za piće u gradu i za taksi do ulaznih vrata, sasvim nepraktična. Ona, međutim, želi da se oseća zgodno i jako, pa je obukla svoju najfjniju svilenu bluzu, kojoj je posvetila nedelje – svakako jedan od najboljih odevnih predmeta koje je sašila. Jer želi da se oseća kao moćna žena.

Sada je, evo, stigla tu – u selendru. Ispeglane kose, u štiklama, svili i kašmiru. Potiskuje strepnju koliko god može. Ali ima plan. Solidan plan. Uopšte nije lud.

Trebalo bi da proda svoju kuću veleposedniku po imenu Erik. On je rekao da je kuća mala i bezvredna, okružena kamenitim zemljištem, ali možda će moći da dobije dobru cenu za brzo obavljen posao. U svakom slučaju, uzeće šta bude mogla

jer joj je novac potreban. Potražiće, osim toga, tragove svoje tajanstvene majke i svog još tajnovitijeg oca, a potom će brzo nazad za Stokholm da sredi selidbu za Njujork – neka košta koliko god hoće. Otići će daleko od svega.

Ništa lakše.

Ako dobije dovoljno novca za kuću, naravno. I ako se upiše na akademiju.

Rukom je oterala insekta.

I još mnogo njih.

Prvo će ipak pronaći Laholm.

Stela ispravlja *Šanelovu* torbu, hvata se za ogrlicu koju uvek, baš uvek nosi kao talisman, i baca pogled preko pustog mesta: prazna stanična zgrada, auto-put i mnogo njiva.

Gde li je sad, dođavola, Laholm?

Petao je zakukurikao, glasno i kreštavo. Buka je prodrila u san Tora Nudstrema. Dok je petao nastavljao sa galamom, Tor je ustao, provukao glavu kroz prozor i viknuo: „Sada je dosta!“

Kukurikanje je prestalo, ali se dobro čulo kada je petao uzeo zalet kako bi nastavio još glasnije. Tor se obukao: izbledele radne pantalone, bela majica kratkih rukava i iznošena karirana košulja. Sišao je do kuhinje da stavi kafu, koja će mu pomoći da živne.

Kroz prozor je dopiralo sunce. Napolju je ledena voda u rečici Lagan svetlucala između drveća, a brežuljci su se talasali u zelenilu. Prolećni radovi bili su u punom jeku i čekao ga je dugačak radni dan.

Otvorio je vrata, i dva psa su izjurila napolje.

„Je li sve u redu?“, pitao je kada se Nesi vratila nakon svog inspekcijuskog nadzora.

Crno-beli border koli mahao je repom. Nesi je pastirski pas i pametnija je od većine ljudi koje Tor poznaje. Počeo ju je iza ušiju, a u isto vreme u kuhinju je ukaskao Pumba, debelo žuto štene labradora, koje je uvek pratilo Nesi i bilo spremno da potraži nešto za jelo. Pumba se odlično razumeo u hranu, pa je već bio previše bucmast.

Nakon što je nahranio oba psa, popio je šolju kafe, a ostatak sipao u termos; došlo je vreme.

„Hajde da napravimo naš krug“, rekao je.

Nesi je istrčala, a Pumba se saplitao za njom na svojim kratkim nogama.

U ovo doba godine Tor je radio od ranog jutra do kasne večeri. Njegovo veliko imanje sa pašnjakom, zasadima, njivama i šumarcima zahtevalo je ogromnu odgovornost. Na njemu je gajio žito, povrće i voće, a držao je i životinje.

Prvo je pustio kokoške. Gromoglasni petao se šepurio, uveren da je on taj koji odlučuje na imanju. Torove kokoške su živele u strogom matrijarhatu, pa su petlovi morali da se bore gde su mogli. Kokoške su počele da ključaju, dok su ih petlovi čuvali od ovaca.

Šest belih planinskih krava već je čekalo ispred štale. Pustio ih je unutra, obrisao im vimena i pomuzao ih. Osim što je tako dobijao dovoljno mleka za domaćinstvo, Tor je pravio i sir, koji je prodavao: popularni „eldust“ – švedsku varijantu halumi sira, odličnu za roštilj. Pustio je potom krave ponovo na pašnjak i obišao posed proveravajući da li se nešto dogodilo tokom noći. Na imanju te veličine ima mnogo posla, a nijedan dan nije sličan drugom. Uvek treba nešto popraviti ili poneti, negde kopati – ali njemu to prija jer voli fizički napor. Možda je posao način da se izbegne razmišljanje, filozofirao je gledajući ogradu kojoj je trebala popravka.

Po staroj navici, prošao je pored drveta magnolije, zasađenog pre mnogo godina. Za sve to vreme, iako nije mrtvo, nikada nije procvetalo, niti dalo i jedan jedini pupoljak – samo bledozeleni listovi i raštrkane grane.

Kao i hiljadu puta do tada, pomislio je da bi trebalo da ga poseće. Ali ne može to da uradi. Jednostavno ne može.

„Hajde“, povikao je psima, koji su dojurili.

Zajedno su prošli dvorištem, po kome su cvetale voćke. Osim jabuka, krušaka i trešanja, bilo je tu i kajsija, pa i badema

na jednom zaštićenom, sunčanom mestu. Jastreb koji je lebdeo nad krajolikom zaplašio je male ptice i druge životinje koje bi mu mogle biti plen. Bele pliske i ševe su tražile insekte, a u veštačkom jezeretu – na žalost pataka – nastanio se jedan par pištavih labudova.

„Joj, Pumba!“, uzviknuo je, savio se i pažljivo podigao štene iz zečje rupe u kojoj se zaglavilo sa zadnjicom u vazduhu. Pas je lajući odskakutao za jednim bumbarom.

Torov pogled se spustio na kućicu u daljini, pored rečice koja teče duž granice njegove parcele. Ta stračara je prava tuga – brzo je propala poslednjih godina. Vlasnica je jedna žena iz Stokholma koja ne mari za nju. Već godinama Tor ponekad baci pogled ka njoj, ali je verovatno najbolje pustiti je da se sruši. Krov je popustio, prozore treba zaptiti, nema nikakve izolacije i sam bog zna koje su se životinje unutra nastanile. Dvorište je puno šipražja i korova, a tu je i jedan ogroman hrast, koji bi trebalo poseći pre nego što se desi neka nesreća. Radio je pomalo tamo: kopao, drenirao, čistio. Zapravo, posvetio se tom dvorištu i više nego što je trebalo, jer ne može da gleda propadanje. A osim toga, taj mali komad zemljišta važna je tampon-zona ka njegovom najgorem komšiji. Blizu kuće nalazilo se šumsko jezerce, puno žaba i repatih vodozemaca koji uživaju u hladu drveća. Osim njih, bilo je tu i mnogo leptira, cveća i insekata – prava minijaturna oaza biološke raznovrsnosti. Možda bi trebalo da stupi u kontakt sa vlasnicom zemljišta i zamoli je da mu ga proda, ali to je daleko, sasvim na dnu njegove liste prioriteta. Najčešće je radostan samo ako provede dan bez katastrofa.

„Zdravo“, doviknuo je neko mnogo kasnije.

Tor je bacio pogled na ručni sat. Bilo je skoro je vreme ručka i to se Mi pela uz brežuljak.

„Šta radiš?“, pitala je, poljubila ga i pozdravila pse.

Nešto je drugačija, odmah je primetio, ali nije mogao da odredi po čemu. Kao odgovor na pitanje, pokazao joj je čekić.

„Jedno od onih novih jarića počelo je da beži. Moram bolje da sredim ogradu.“

Zajedno su otišli do koza. Psi su ih pratili. Mi se mrštila, a Tor je osećao lupanje u grudima. Uvek ta pripravnost da će se nešto strašno desiti. Da li se nešto dogodilo?

Kad su došli do ograđenog pašnjaka, Mi je spazila krivca: belo jare sa crnim tufnama koje ih je nevino gledalo. Tor mu je uputio strog pogled – juče ga je uhvatio čak pored puta. Osvrnulo se i zastrigalo ušima. Pošto su mu uglovi usana bili usmereni naviše, izgledalo je kao da se smeje.

„Nova je?“

Tor je klimnuo glavom.

„Kako se zove?“, pitala je Mi.

„Zovem je Nevolja.“

„Zdravo, Nevoljo, tako si fina, ne slušaj ga“, rekla je Mi i ispružila prste ka jaretu. Ono je odmah počelo da joj žvače rukav majice, pa je brzo povukla ruku ka sebi.

„Tore, treba da razgovaramo“, rekla je i ugrizla se za usnu.

„Ih, dođavola.“ Da li se ikada nešto dobro dogodilo nakon rečenice „treba da razgovaramo“?

„Znaš da mi se sviđaš“, započela je.

„I ti se meni sviđaš“, iskreno je rekao Tor. Dugo se poznao, još od školskih dana. Poslednjih pola godine viđali su se češće, čak su i u krevetu završili više puta. Smatrao ju je svojom devojkom, da, tako je; ali opet, nikada nisu razgovarali o budućnosti. Niti o svojoj vezi. Nije glup – shvata da će se to sada promeniti.

„Hm“, rekla je Mi, prekrstila ruke i pogledala u daljinu. Neposredna je, to mu se sviđa. Ali sada izgleda tužno i ljuto.

„Šta je?“, pitao je.

„Moram reći da si loš u pokazivanju da ti se sviđam.“ Podigla je bradu.

Da bude iskren, njihova veza je više prijatna nego strastvena. Ali mislio je da je ona njome zadovoljna. Nije znao šta je očekivala, niti šta bi trebalo da kaže.

„Misliš li da je među nama sve u redu?“, pitala je.

Mi je zanimljiva, pametna i seksi. Lepa sa svojom svetlom kosom i plavim očima – oduvek je bio slab prema takvim ženama. I njegova supruga je bila plavuša i imala je plave oči. A uz to je odlično umela da postavlja sugestivna pitanja.

„Šta ti misliš?“, pažljivo je pitao.

„Iskreno rečeno, ne znam šta mislim. Vrlo si fin.“

„Ali?“

„Nema 'ali'. Dobar si dečko. Mada se ponekad pitam treba li da napravimo pauzu.“

Pauzu? Ne kapira. „Želiš li da raskinemo?“

„To deluje kao veliki korak. Uglavnom nam prilično dobro ide“, rekla je, ali nije zvučala sasvim uvereno.

Tor je vratio čekić u pojas. Pogledao je u daljinu i video da traktor nepomično stoji nasred njive. Kao da se pokvario.

„Mislim da treba da razmislim“, rekla je Mi.

Počeo se po obrazu.

„Možda bismo mogli da se vidamo sa drugima“, rekla je.

Tor je prestao da se češe. „Kojim drugima?“

„Tore, ne želim da te povredim, ali mora da i ti osećaš da ovo među nama ne vodi baš nikuda.“

U pravu je. I to jeste njegova greška, Tor to zna. Mi zaslužuje nekoga ko će je potpuno voleti, na to je prvo pomislio. Nekoga ko je spreman da uloži čitavo srce. Ko može da joj pruži ono što ona želi. Ko nije povređen i sav sjeban.

„Ako tako želiš“, rekao je. Neće biti prva koja ga je ostavila. Naprotiv. Ljudi sve vreme nestaju iz njegovog života. To se prosto mora istrpeti. Ili propasti.

„Ne znam, u stvari, šta želim. Ali mislim da je najbolje biti iskren.“

„U pravu si.“ Ponovo je pogledao u daljinu, ka traktoru. Vozač, jedan mlad momak koji mu ponekad pomaže, iskočio je i počeo se po glavi.

„Izašla sam nakratko s posla, moram da se vratim“, rekla je Mi. „Jesi li dobro?“

„Da, moram i ja da nastavim s poslom“, odgovorio je pokazujući ka traktoru i njivi.

Na rastanku ga je kolebljivo zagrlila. Svetla kosa lepršala joj je po ramenima dok je odlazila, a on je gledao njeno raste-rećeno držanje.

Mora priznati da mu ovaj dan nije među najboljih pet.

Dosta kasnije istog dana Tor je sedeo u automobilu dok se voz za Malme polako kotrljao ka jugu i nestajao u daljini. Odveo je roditelje do stanice. Trebalo je da se vide sa prijateljima, da gledaju predstavu u Operi u Malmeu, a zatim prespavaju i doručkuju u hotelu. To se skoro nikada nije dogodilo, pa je bio srećan zbog njih.

Čitavo telo bolelo ga je posle još jednog dugog dana.

Duge sedmice.

Dugog života.

Trideset šest mu je godina, ali osećao se kao da ima dva puta više. Uzdahnuo je. Uopšte nije bio raspoložen.

Ipak, veoma mu je prijalo da samo tako sedi u automobilu i pretvara se da je život jednostavan. Da su jedini problemi koje ima na ovom svetu ti da ode kući, otvori pivo i razmisli hoće li gledati televiziju ili čitati knjigu. Gotovo se nasmejao, jer je njegov život izgledao sasvim drukčije.

Dao je sebi još malo vremena, ali čekalo ga je toliko toga. Sređivanje dvorišta, odgovornost...

Baš kad je hteo da pokrene automobil, jedna žena je pešice prošla pored njega. Imala je dugu crnu kosu, a veći deo lica bio

joj je sakriven iza ogromnih tamnih naočara, iako je majsko sunce skoro zašlo. U ovo vreme na stanici je bilo пусто: autobus je upravo otišao, a Tor nije video nijedan drugi automobil.

Dvoumio se da li da krene. Žena mu je bila nepoznata i zaključio je da nije iz Laholma. Naravno, nije poznavao baš sve u gradu, koji i nije tako mali – ali ona je izgledala znatno drugačije od običnih žiteljki Laholma, pa je bio uveren da je došla u posetu. Da pogađa: iz Stokholma je. Nije bio siguran zbog čega je to pomislio, možda zbog neobično visokih štikli ili zbog tog prefinjenog izgleda. U svakom slučaju, nije izgledala kao devojka iz malog grada.

A nije izgledalo ni da zna kuda ide, pošto se osvrkala oko sebe kao da nešto traži. Dugo je stajala pred starim stubom, na kome je pročitala da se u Laholmu i okolini taksi ne može naručiti. Tu je večita muka sa taksijima.

Tor je čekao. Iako je želeo da što pre stigne kući, bio je i radoznao kako će žena iz Stokholma rešiti situaciju u kojoj se našla. Ako neko ne dođe po nju, teško će otići odavde. Železnička stanica nalazila se daleko od samog mesta, u zabačenom kraju, takoreći u nedodžiji.

Prigrlio je volan.

Ova žena nije njegova briga – ima hrpu drugih problema. Njegov nalog za probleme je, u stvari, pretrpan. Potreban mu je dan bez kriza – ili makar samo pola sata.

Odrasla je, mora se sama snaći.

Mada...

Nevoljno je ponovo isključio motor. Nije uopšte umeo da kaže zašto. Čekao je, najdublje se nadajući da će se neko drugi pojaviti, ali pošto je oko stanice i dalje vladala пустоš, preko volje je otvorio vrata i izašao.

Žena se naglo okrenula ka njemu.

Zapahnuo ga je dašak vetra, koji je sa sobom nosio miris jasmína i sandalovog drveta.

A možda je to uobrazio. Isto kao i blagu drhtavicu koja mu je jurnula niz kičmu.

„Zdravo. Kako je?“, doviknuo je.

Naočare za sunce su zurile u njega. Nadao se da izgleda kao bezopasan i fin čovek, a ne veliki, neuredan i kiseo, kakav je bio.

„Da li je sve u redu?“, pitao je. Miris sandalovog drveta i cveća ponovo ga je zapahnuo.

„Gde je grad?“, pitala je. Glas joj je bio dubok, sa jasnim stokholmskim akcentom. Sigurno je iz glavnog grada. Vidi se po svemu, od nezabrinutog stava do nepraktičnih cipela. Zadržao je pogled na tim crnim sjajnim cipelama sa štiklama oštrim kao šilo. Stvarno su lepe, mora joj priznati. Zbog njih joj noge izgledaju kao da im nigde nema kraja.

Pokazao je u daljinu ka Laholmu.

„U tom pravcu.“

Krenula je pešice, bez ijedne reči.

Gledao ju je. Šali li se?

„Ne možeš peške do tamo“, doviknuo joj je. Uopšte nije bila obučena za dugu šetnju. Pre za neko opuštajuće veče u baru. Odgovarala bi joj luksuzna kožna sofa. Možda i večernja haljina i samostojeće čarape koje bi joj šušcale pri hodu – sa tom crnom kosom po golim ramenima. „Predaleko je. Potrebno je deset minuta autom“, dodao je.

Žena je stala i prebacila na drugo rame svoju veliku sjajnu torbu. Čak je i Tor primetio da je ekskluzivna. Ponovo ga je zapahnuo miris parfema. Topao. Senzualan. Sasvim neprikladan.

„Odakle onda idu autobusi?“, pitala je, pa promrmljala: „U ovoj rupi.“

„Propustila si autobus.“ To se stalno dešava.

Namrštila se.

„Neverovatno. Gde onda mogu da uhvatim taksi?“

„Nema ni taksija“, rekao je. Taksijevci dolaze i odlaze.

„Nema ih uopšte? Šališ se?“

Ma kako da ne. Po tome je baš poznat. Po humoru.

„Na selu si“, objasnio je, već se ljuteći. Bio je umoran, a nije postojao nikakav razlog da ona bude tako lako razdražljiva; lepe noge i promukao glas tu ne mogu ništa da nadoknade. „Tako je na selu. Zar niko neće doći po tebe?“

Pogledala ga je kao da je to najgluplje pitanje koje je čula. Možda i jeste. Nešto usamljeno počivalo je nad njom.

„Neće.“

Tor je čekao da ona nastavi.

„Snaći ću se sama“, dodala je.

„Onda dobro.“

Tor je još stajao, dok su se dve različite želje u njemu borile za prevlast. Stvarno bi trebalo da ode kući. Da je prepusti sudbini. Da se dohvati nekog od onih hiljadu problema koji ga čekaju. A opet...

Žena je stajala odlučno i mirno. Jednom rukom je čvrsto držala torbu. Zglobovi prstiju su joj pobeleli.

„Hoćeš li da te odbacim?“, pitao je. Jasno je da ne može tek tako da je ostavi.

„Već sam rekla da ću se snaći“, kratko je odgovorila i okrenula se na drugu stranu.

Tor je zurio u njena leđa.

U redu ako je tako.

Seo je u automobil. Uključio motor. Ubacio u rikverc. Pogledao u retrovizor.

Još uvek je tu stajala. Pet minuta, toliko je sve trajalo. Dao je sam sebi pet minuta mira i tišine – i dospeo u ovu situaciju umesto da bude na putu ka kući. Ali ne može samo da je ostavi. Ljudi pomažu jedni drugima na selu. Tako je vaspitan. Tako se i radi.

Već se ljuteći na sebe, ponovo je otvorio vrata automobila.

„Ideš li do hotela?“, doviknuo je. To mu je gotovo usput, mogao bi do tamo da je odveze. Dugo je ćutala, a potom odgovorila: „Ne.“ Još uvek istog, ponosnog držanja. Ali nešto u

njoj – treperenje u glasu i napeti zglobovi prstiju – svedočilo je o tome da nije baš toliko samouverena koliko se trudila da izgleda.

„Jesi li došla u posetu kod nekoga?“

„Nisam.“

„Jesi li sišla na pogrešnoj stanici?“

„Nisam takva idiotkinja.“

„Ako tako kažeš“, rekao je, ne sasvim uveren.

Trebalo je prosto da je ostavi. Već je zahladnelo – majske večeri nisu baš tako tople, a prošle nedelje bilo je i mraza. Sigurno će ga biti ponovo.

„Zar stvarno nema nijednog autobusa niti taksija?“, doviknula je.

Tor je odmahnuo glavom.

„Koliko treba da se stigne pešice?“

Pogledao je njene nepraktične cipele. „Zavisi koliko brzo hodaš. Ima skoro pet kilometara. Ideš li do centra?“

„Ne znam. Ne, mislim da nije u centru. Idem do Puta mag-nolija.“

„Koji broj?“

„Tri.“ Ujela se za usnu i prišla mu korak bliže. „Znaš li gde se to nalazi?“

Odjednom je sve došlo na svoje mesto. Pa to je ona. Mora biti. Ta nadmena žena iz Stokholma. „To je sa druge strane rečice“, rekao je, ne više onako saosećajno. „To je još dalje“, dodao je.

„Naravno“, rekla je.

Izgledalo je kao da je izgubila želju i snagu da nešto učini. Prešla je rukom po kosi i skinula naočare za sunce. Bilo je predaleko da bi joj video oči, ali učinilo mu se da ima tamne kolutove ispod njih. Uveravao je sam sebe da ne namerava da je sažaljeva. Uprkos tome što izgleda umorno. I pomalo bezobrazno.

„Šta ćeš tamo?“, pitao je.

„Gde?“

„Na Putu magnolija.“

„Tu ću da živim.“

Jedva je uspeo da sakrije čuđenje u glasu. „Stvarno?“

„Imam kuću“, rekla je i prkosno izbacila bradu. „Moja je.“

„Da te onda odbacim?“, čuo je sam sebe kako kaže. Sigurno ne bi mogla pešice da stigne do tamo.

Pažljivo ga je posmatrala, od glave do pete, kao da procenjuje je li on neki ludi ubica. Ponovo je osetio onu drhtavicu po koži. Očigledno je prošao proveru.

„Ako nije preveliki problem“, rekla je dok mu se približavala u nerazumno visokim potpeticama. Tlo je bilo neravno, pa se saplitala.

Skoro da je prevrnuo očima.

„Upadaj“, kazao je.

Ovo bi moglo biti interesantno.

Stela se pitala zar nije krajnje neinteligentno sestu u automobil nepoznatog čoveka. Njena sposobnost procenjivanja muškaraca dokazano je ispod svakog nivoa. Zbog toga ju je i Peter, njen bivši momak – lik iz umetničke branše, dečko iz više klase i neverni mekušac – prevario a da ona to nije ni naslutila.

Sa Anom. Anom!

„Ne kapiram zašto autobusi idu tako retko“, rekla je uhvativši se, radi sigurnosti, za ručku na vratima automobila. Tamnokosi vozač može biti i serijski ubica koji čeka svoje naivne žrtve na stanici.

Skrenuo je na put. Pokreti su mu bili mirni, i u njemu je postojalo nešto čvrsto, kao da je stvoren da izdrži vreme i vetar.

„Na selu si, čovek treba da bude srećan ako ih uopšte ima.“

Ne zvuči opasno. Pre nervozno. Sa noktima punim zemlje i ispranom flanelskom košuljom, jasno je da nije iz umetničke branše – što mu je trenutno prednost.

Jer sa tim umetnicima nikada nije naučila da izlazi na kraj.

Zatvorila je oči. Ne može tu ništa da izmeni: privlače je muškarci koji citiraju francuske klasike i razumeju se u pozorište. Sa svojom prošlošću poznate ličnosti, svojom porodicom iz

više klase, svojim poslom režisera i svojim promišljenim stilom oblačenja, Peter ju je odmah oborio s nogu. I on je pao na nju. Bar dok nije počeo da se tuca sa Anom. Stilistkinjom Anom Bukgren, koja gaji nezdravu ljubav prema bež boji. I očigledno prema momcima drugih devojaka.

Otvorila je oči. Krišom je pogledala njegove nogavice. Bile su čiste, a butine su zatezale teksas.

„Za koliko stižemo do Puta magnolija?“, pitala je dok je krajolik promicao pored prozora. Sve je bilo zeleno i olistalo.

„Za trenutak“, rekao je ne gledajući je.

Uzela je telefon – baterija se skoro ispraznila, a nije ponela punjač. Kao da više ne može pouzdano da razmišlja. Napustila je Stokholm impulsivno i nepromišljeno, spakovavši samo donji veš, šminku i kreditnu karticu. Ipak je ona žena koja ume da vodi računa o sebi. Ali niko nije znao da je ušla u ovaj automobil. To je bilo vrlo nepažljivo. Brzo je poslala poruku svojoj najboljoj drugarici Maud Katladotir.

STELA: *Sedim u autu, vozim se do kućice. Telefon će se uskoro ugasiti.*

Ponovo je pogledala kroz prozor. Bila je tu kao dete, ali uopšte ne prepoznaje pejzaž. Haland. Nije baš pokrajina o kojoj nešto zna.

MAUD: *U autu? Jesi li OK?*

STELA: *Da.*

Bar se nada.

MAUD: *Znači, već si se našla sa veleposednikom? Je li zgođan?*

STELA: *Nije ovo nikakav veleposednik. Samo džangrizavi seljak.*

Spustila je telefon na koleno.

„Jesi li odavde?“, pitala je prelazeći prstima preko njega. Koliko će dugo sedamnaest procenata biti dovoljno?

„Da. Rođen i odrastao“, rekao je i uključio žmigavac.

„Mogu da ti prebacim novac za benzin preko mobilnog putem Sviša“, ponudila je trudeći se da zvuči ljubazno.

Nije ništa odgovorio.

„Imaš Sviš?“, pitala je.

Polako je odmahnuo glavom, kao da je pitanje idiotsko. Možda i ne zna šta je Sviš?

„A mogu i keš da ti dam“, rekla je. Samo, trebalo bi da ode do bankomata. Valjda ovde postoji tako nešto?

„U redu je“, kazao je.

Pokreti su mu bili odmereni. Upravljaio je, skretao i mirno menjao brzine. Bio je visok, pa je zauzimaio dosta mesta, a butine su mu zatezale farmerke kada je pritiskao pedale. Brzo ju je pogledao i primetio da ga ona posmatra. Pocrvenela je zbog toga. Pocrvenela! Ne pamti kada se to poslednji put desilo. Ali nema veze. Očigledno nije ružan. Ako žena voli zapuštene seljake.

„Kako se zoveš?“, pitao je.

„Zašto te zanima?“, oštro je odvrtila.

Ponovo je skrenuo.

„Ma, daj. Opusti se. Samo pričamo. Zovem se Tor.“

„Stela“, rekla je nakon izvesnog dvoumljenja.

I *opustiće se* kada izađe iz tog automobila. Muškarci stvarno ne kapiraju. Nijednom momku ne stoji zapisano na čelu da li je korektan ili voli da pipka, a možda i nešto još nešto gore.

Tišina se ponovo raširila među njima.

Put vozom od Stokholma bio je noćna mora sa malom decom koja su vrištala i sa družinom sredovečnih žena koje su se histerično smejale. Prilikom presedanja u Geteborgu, Stela je pogrešila peron i skoro da je propustila voz. Kod Halmstada se uspaničila kada je uvidela da je stvarno na selu. Nikoga ovde ne poznaje, jedva da zna i šta je to *ovde*.

Išli su ivicom šume, pored kuća i seoskih imanja. Neke kuće su bile tek okrečene i dobro održavane, druge napuštene i zaboravljene. Malo zatim, izbili su na putić, pa je pretpostavila da uskoro stižu i počela da se opušta. Približavali su se jednoj straćari, toliko dotrajaloj da je Stela pomislila kako je treba srušiti i

izgraditi nešto novo. Radovala se, u stvari, što će sada ugledati sopstvenu kućicu. Ponovo je proverila da li joj je tu ključ; kao i uvek, bio je na privesku. Dodirнула ga je kažiprstom, pitajući se šta bi njena mama rekla sada o svojoj ćerki. Nije imala pojma. Mama se grozila svega što se tiče Laholma i presekla je svaku vezu s njim. Stela je u torbi imala još i čokoladni keks i izgužvanu kesicu čaja, koje je pokupila iz vagona prve klase. Napraviće šolju vrelog čaja i poješće čokoladu. Nije znala da li nečega ima u kući. Porcelan i nameštaj, seća se da je advokat rekao tokom popisa zaostavštine. Tada je bila potpuno skrhanа, a pre nekoliko godina je poslednji put razgovarala s njim, tako da stvarno ne zna. Sutра će se pobrinuti za sve.

Tor je smanjio brzinu.

„Šta je sad?“ Sranje, nije se valjda pokvario automobil.

Zaustavili su se.

Tor je izbacio iz brzine i Stela je bila na ivici da se pobuni.

Ipak, upitala je: „Treba li nešto da pokupiš?“ Nije želela da bude neučtiva, ali jedva je čekala da stigne.

„Stigli smo“, rekao je i pokazao glavom.

„Moja kuća je iza one stračare?“, pitala je u neverici.

Ili on to misli da je ostavi u nedodijji?

„Čuj, žao mi je ako sam malopre bila neprijatna“, rekla je što je ljubaznije mogla. „Ali imala sam nekoliko teških dana.“

Tor se nasmejao, kratko, suvo i sasvim preko volje.

I ona je samu sebe naterala da se nasmeši. „Stvarno bih cenila ako bi mogao da me odbaciš do same kuće. Rado ću platiti za benzin. Ako nemaš Sviš, možemo to i drukčije da rešimo.“

Sve je to rekla tonom kojim je obično razgovarala sa najnesnosnijim mušterijama u butiku. Recimo, kada bi neka gladna domaćica iz Estermalma pomislila da je loše uslužena ili kada bi joj naslednica milijardera, kose boje meda, odbrusila da požuri.

Iznenada se nagnuo ka njoj. Prislonila je leđa uz naslon sedišta i gotovo povikala. Njegova košulja ju je dodirнула, pa je osetila miris prirode i toplote koji je dolazio od njega. Ali nije

je dotakao, samo je nešto promrmljao, pružio ruku, povukao ručicu i gurnuo joj vrata.

„Nisi jedina kojoj je teško u poslednje vreme.“ Glavom je pokazao ka straćari. „Ono tamo je tvoja kućica.“

Stela se dvoumila pre nego što je izašla iz automobila. Okrenula se. Mora da je to loša šala.

„Da li si siguran...“, počela je, ali ju je prekinulo to što je ponovo povukao vrata i odvezao se dalje dok se prašina dizala za točkovima.

Okrenula se ka kući i zurila u nju, još uvek ne verujući u ono što je malopre čula. Ipak, čim se pažljivije zagledala, prepoznala je kućicu iz svog detinjstva. Imali su jednu njenu sliku, u zlatnom ramu kod kuće, kada je bila mala. Ali na slici je to bila dobro očuvana, udobna i prijatna kućica sa okućnicom – prava švedska idila sa belim okvirima prozora, sa ružama i žavornjacima koji su cvetali, a ne šugavi, dotrajali ćumez skoro prekriven šipražjem. Kad je zakoračila ka njoj, šljunak joj je zapucketao pod cipelama, pa se setila čak i tog zvuka. Kuća je pripadala roditeljima njene majke i tu je bila davno, kada je imala devet ili deset godina. Seća se tek izgrabuljanog šljunka pod stopalima, glatkog izribanog drvenog poda, šarenih krpe-nih prostirki i jarkocrvenih muškati na prozorima. Naravno, prošlo je mnogo vremena, ali ovo što sad vidi... Teško da tu može da se naseli.

Začuo se neki zvuk i Stela je skoro iskočila iz kože. Po mraku, koji je pao dok je dolazila sa stanice, brzo je preturala po torbi. Pronašla je ključ i čvrsto ga stegla. Šta je, u stvari, zamišljala? Duboko u sebi, verovatno je maštala o šarmantnoj kućici koju je nasledila. Kao što se dešava u knjigama i na filmu. Ruka joj je zadrhtala kad je stavila ključ u bravu i okrenula ga. Doduše, da je ovo film, Tor bi bio šarmantni lepotan koji vidi šta se skriva u dubini njenog bića i uči je da razume samu sebe. A ne mrzovoljni seljak koji je otišao čim ju je izbacio iz svog automobila.

Ključ se, naravno, zaglavio u bravi. Vukla ga je, skoro histerično, ali nije se pomerio ni milimetar. Šta ako ne bude mogla da uđe? Svakog minuta postaje sve mračnije i hladnije. Smrzla se, gladna je, piški joj se, a čuje i čudne zvukove.

Zašto je došla ovamo? Zašto, zašto, zašto?

Besno je trgnula ključ i, na njeno ogromno olakšanje, konačno se okrenuo.

Polako je otvorila vrata. Zapahnuo ju je ustajali vazduh, a unutra je bilo crno kao ugalj. Pipkajući rukom duž zida, pronašla je prekidač za svetlo i pritisnula ga, ali ništa se nije desilo. Struja je verovatno isključena, o tome uopšte nije razmišljala. Naravno, to znači da neće imati ni grejanje. Pokušavala je da ne popusti panici dok je pravila nekoliko opreznih koraka. Kućica se sastojala od tamnog hodnika, kuhinje s jedne strane i majušne dnevne sobe s druge. Sve je mnogo manje nego što se seća. Pipajući, pronašla je toalet, međutim kad je okrenula slavinu na umivaoniku, gde je jedva bilo mesta za njene šake, nikakva voda nije potekla. Tako da nema ni grejanje, ni struju, niti vodu.

Ipak je piškila u suvom toaletu, a potom se obrisala svojom poslednjom papirnom maramicom. Poravnala je odeću i izašla u minijaturnu kuhinju. Tamošnji prozor, uprkos tome što je bio toliko prljav da je izgledao sivo, propuštao je unutra poslednje popodnevno svetlo. Uskoro će biti tamno kao ugarak.

Fioke u kuhinji bile su uglavnom prazne. Kada ih je izvukla, pronašla je samo suve gumene vrpce, prašnjave spajalice i nepotpuni pribor za jelo koji je, prekriven rđom i prljavštinom, zveckao unaokolo. A onda – aleluja: u jednoj fioci ugledala je nekoliko čajnih sveća i jednu kvrgavu kutiju šibica. Stavila je sveće na polomljen tanjirić, upalila ih i izula cipele. Pod je bio leden ispod tabana, ali prsti na nogama i svod stopala boleli su je od visokih potpetica. Bio je loš proračun putovati u njima. Međutim njoj su kul cipele i dobro sašivena odeća bili potrebni kao oklop, a ne zbog udobnosti.

U gornjem kuhinjskom elementu pronašla je nekoliko šolja, jednu isflekanu čašu i dva okrnjena tanjirića. Poslednja vrata koja je otvorila bila su od ostave. Na policama nije bilo ničega osim dve-tri ulubljene konzerve čije etikete nisu mogle da se rastumače. Baš kad je htela da zatvori vrata, nešto joj je zadržalo pogled. Pružila je ruku i izvukla prašnjavu flašu pića sa izlizanom etiketom. Osetio se opor miris kada je otvorila čep, međutim kada je uzela gutljaj, kroz dušnik pa dole do stomaka raširila se toplina jeftinog ali sasvim pitkog viskija. Ponela je sa sobom tanjirić sa svećama, flašu i šibice do prostorije koje se sećala kao dnevne sobe. Popila je još gutljaj i pogledala tu bedu. Velika drvena škrinja i izlizana kuhinjska sofa sa tankim flekavim dušekom i pocepanim naslonom bili su jedini nameštaj. Nema tepiha, zavesa niti jastuka. Ni slika niti polica. Samo goli pod, dva dotrajala komada nameštaja i ustajali miris. Kuća je imala potkrovlje, seća se, ali se nije usudila da ode gore u mrak. Uz lošu sreću koja je prati, verovatno bi pala i nešto slomila.

Popila je još jedan gutljaj viskija – već je bila polupijana. Sela je na tanki dušek na kuhinjskoj sofi i žvakala čokoladni keks. Pitanje je da li može još niže da se spusti. Verovatno će je pojesti nešto tokom noći. Pauci i miševi. I nikoga na čitavom svetu neće biti briga za to.

Zagrlila je flašu držeći u naručju i torbu. To je ono što sada ima. Jednu stračaru. Staru flašu viskija, maminu ogrlicu, svoju firmiranu torbu i svoje cipele. Bilo je čaknuto doći ovamo. Ponovo je čula kako nešto huči, a potom i kako krešti. Otpila je još jedan čestit gutljaj. Pa, selo joj baš ne odgovara.

Telefon joj se oglasio: poruka od Petera.

PETER: *Nedostaje mi ono što smo imali.*

Besno je otkucala:

STELA: *Onda nije trebalo da spavaš sa Anom.*

Još uvek joj je bilo neshvatljivo da ju je prevario s njom. Od svih žena za koje bi pomislila da će privući Petera, Ana – koja voli odeću, pletenice i ruževe za usne različitih nijansi bež boje,

i koja ima bebeći glas – apsolutno je poslednja. Stela je nekoliko godina radila u otmenom butiku. Osim o kasi, brinula je o fakturama i narudžbinama i ulizivala se mušterijama. Ana, slobodna stilistkinja, povremeno je pozajmljivala odeću za poznate ličnosti. Peter ju je nekoliko puta video i smejući se komentarisao koliko naduveno deluje. Šta reći? To ga očigledno nije sprečilo da završi s njom u krevetu.

PETER: *Nedostajem li ti?*

Stela nažalost nije uspela da odgovori nešto ironično pre nego što se telefon ugasio.

Privukla je stopala, otpila još jedan gutljaj i legla na škriptavu kuhinjsku sofu. Peter ju je toliko povredio da više nije znala šta prema njemu oseća.

Pomerila se. Čudno je, ali njeno telo se seća te sofe. Tu je i sedela i ležala kao dete. Tada je sofa bila nova i mekana, sa jastucima koji su mirisali na sveže oprano. Zadremala je u maminom krilu tokom jedne večere. Kroz san je slušala kako mama, baba i deda razgovaraju. Zadrhtala je od zime i šćućurila se koliko je god mogla, pokušavajući da zadrži to sećanje. Zažmurila je i trudila se da ne obraća pažnju na nepoznate zvuke, pucketanje i šuškanje, već da evocira uspomenu na to veče. To je lepa uspomena, jedna od retkih kada se mama nije svađala sa svojim roditeljima. Večera sa crvenim vinom i prijatno raspoloženje. Mama je bila malo popila, ali mama Ingrid nikada nije bila nezgodna kad popije, samo bi se razdragano smejuljila, pa je Stela volela da je vidi kako se blago zacrveni u obrazima i postane manje hladna. Nešto mekša po ivicama.

Stela je polako utonula u uznemireni san na pohabanoj kuhinjskoj sof. Sanjala je neverne muškarce, novac koji curi kroz prste i važne stvari u životu koje traži, ali ne može da pronađe.

Sledećeg jutra Tor je ustao rano kao i obično. Bila je subota, ali životinje ne mare za to koji je dan u nedelji. Napunio je aparat za kafu i pustio pse. Pumba je odmah počeo da se trlja o busen trave.

„Od tebe neće biti nikakve pomoći“, doviknuo je prljavom štenetu dok je navlačio gojzerice. Pumba je podigao ka njemu njušku prekrivenu zemljom, pa srećno zakevtao. Nesi je njuškala unaokolo, nestrpljiva da počne sa dnevnim aktivnostima. Tor je prvo pustio kokoške – jurnule su napolje kljucajući usput zrnevlje i insekte. Najveći petao je zurio u njega, ali se potom vratio da pripazi na svoje jato. Trebalo je pomusti krave, koje su, kao i obično, stajale kod štale čekajući da ih pusti unutra. Planinske krave su izdržljiva mala rasa, prilagođena švedskoj prirodi. Njih tri su imale telad, i on ih je češkao i razgovarao s njima. Sve su bile posebne: jedna je volela da je potapše po plećima, druga da je zagolica ispod vrata. Kad su završile sa mužom i druženjem, video je da su ponovo izašle. Noću su telad u štali, ali preko dana izlaze sa svojim majkama na ograđeni pašnjak. Njegove životinje naizmenično pasu, pa se na ograđenim pašnjacima smenjuju krave i ovce – jedan prirodan i miran život, dobar i za životinje i za okolinu.

„Moramo da proverimo ovce“, rekao je Nesi kad je završio sa čišćenjem. Dobio je kratko, potvrdno lajanje kao odgovor.

Većina ovaca je već imala jagnjad, ali nekoliko njih je kasnilo, pa je hteo da vidi kako se osećaju.

Nesi je bila na čelu, a Tor i Pumba išli su za njom. Pitao se kako li je ženi iz Stokholma – Steli – bilo sinoć u kućici. Možda ipak nije trebalo da je ostavi tamo? A sad mu je palo na pamet i da kućica verovatno nema ni vodu ni struju. Sinoć uopšte nije pomislio na to. Struja mora da je isključena zauvek, a nije siguran da li je kućica uopšte priključena na gradski vodovod. Zna samo da ima sopstveni bunar, koji je nekoliko puta proverio, ali je vrlo moguće da je presušio. Tračak griže savesti prošao je kroz njega.

Na ograđenom pašnjaku činilo se da su ovce dobro. Jaganjci su sisali na jutarnjem suncu, ovce su pasle i sve je izgledalo kako treba, premda su posmatrali Nesi sa velikom nevericom. Malo dalje odatle radosno je meketala Nevolja sa jedne kamene gromade na koju se popela da bi žvakala oskоруšu. Kada je prošao pored veštačkog jezerceta i ušao da stavi kafu, bilo je osam sati.

Dok se krčkalo u aparatu za kafu, našao je pšenični dvopek i ražani keks, koje je umotao u kuhinjsku krpu. Skuvao je jaja, popio šolju kafe, a ostatak sipao u termos. Pojeo je sendvič s nogu i napunio veliku plastičnu kantu vodom. Na kraju je spakovao i sir i nekoliko kupljenih jabuka, pa prošetao kratkom stazom do kućice.

Izgledala je sasvim napušteno dok joj se približavao, i mada je znao da nema razloga za to – područje je bilo bezopasno – ipak je osećao uznemirenost. Možda nije trebalo da je ostavi.

„Šta misliš, Nesi?“, pitao je.

Pastirski pas je iskrivio glavu i gledao ga pametnim očima.

„Slažem se“, rekao je Tor. „Proverićemo.“

Pokucao je na oljuštena vrata. Drvenarija je bila solidna, mada nagrizena vremenom. Čekao je osluškajući, ali pošto se

ništa nije čulo, ponovo je udario, ovoga puta jače. Učinilo mu se da je zadrhtala čitava kuća.

Vrata su se otvorila, okvir im se zatresao – i pred njim se našla Stela. Kiselog izraza lica i izgužvana, ali očigledno nepovređena. Crna kosa, prethodne večeri glatka i ravna, sada joj je bila u potpunom neredu, a ispod očiju imala je tamne kolutove. Bila je sve drugo samo ne jutarnje sveža. Čak je izgledalo da je spavala u odeći. I sa šminkom.

„Dobro jutro“, kazao je Tor živahno, osetivši neočekivan talas olakšanja. I još nečega što nije umeo da imenuje. Uprkos raščupanom izgledu i izrazu lica koji nipošto nije bio radostan, neverovatno je... zgodna. Niska i lepo građena. Zlatnosmeđa koža i mekane linije svuda. Osim obrva, koje su prave i moćne i crne kao ugalj.

„Da, to si ti ponovo“, pozdravila ga je suvo.

„Jesi li dobro spavala?“

Šmrknula je i obrisala usta gornjim delom šake. „Ne mogu da potvrdim.“

Zvučala je kao da joj se zapužio nos, a oči su joj bile otekle.

„Jesi li alergična?“ Sezona polena bila je u punom jeku i mnogi su zbog toga imali ozbiljnih teškoća.

„Ne“, promuklo je rekla. Juče je razmišljao o tome da joj je glas mračan, topao i dubok kao avgustovska noć.

Bolje je pogledao te otekle oči i tamne kolutove ispod njih. Valjda nije plakala? Osetio je grižu savesti: trebalo je da je upozori, da ne dozvoli svom umoru i razdraženosti da prevladaju. Krišom je osmotrio njena bosa stopala. Nokti na nogama bili su joj premazani sjajnim lakom u boji šljive. Mirisala je na onaj senzualni parfem, a elegantna bluza koju je nosila izgledala je skupo, uprkos tome što je bila izgužvana. Ta žena – sa svojim seksi noktima na nogama, svojom veličanstvenom kosom i mirisom egzotičnih začina i ljiljana sa drugih geografskih širina – uopšte se nije uklapala u ovo seosko okruženje.